

SZAMBAORSZÁG

Folytatjuk közép- és dél-amerikai kalandozásunkat. Kuba és Peru után most Brazíliába látogatunk el Jurák Zsolt állandó utazási szakértőnkkel. A téma-felvetéskor Zsolt elárulta, hogy erős fenntartásai voltak az országgal kapcsolatban, elsősorban a köz-biztonság rossz híre miatt. Így még az is megfordult a fejében – ellentmondva az elveinek –, hogy csak egyszer látogat el ide. A huszonöt évvel ezelőtti elhatározást azóta többször is felülbírált, olyannyira, hogy a jövő évben ismét visszatér Brazíliába.

Írta: BARNA ANDRÁS *képek:* JURÁK ZSOLT

Valahol nem csoda, ha Zsoltban és rajta kívül még bizonyára sokakban vegyes érzelmeket vált ki Brazília. Én is elgondolkoztam ezen egy darabig, aztán arra jutottam, hogy az országgal kapcsolatban minden pozitív állítás mellé társul valami negatív dolog, ami erősen befolyásolja a róla alkotott képet. Tovább árnyalja a megítélést, hogy alig

találni olyan útleírást, amelyben ne térnének ki a közbiztonság állapotára. Az országot behatóan ismerők ezt arra vezetik vissza, hogy itt a legnagyobb a szegények és a gazdagok közötti különbség. A társadalmi egyenlőtlenségek miatt nemcsak a korrupció jelentős, hanem a bűnözés is magas. Bármennyire is ki akarjuk vonni magunkat a negatív impulzusok alól, az ország túl

messze van ahhoz, hogy ezek a jelenségek marginális kérdéssé váljanak, ha valaki turistaként Brazíliát választja úti céljául. Eltekintve a jogos sztereotípiáktól, azonban ne csak ezek alapján döntsünk a menni vagy nem menni kérdéséről, hanem például egy olyan élménybeszámoló alapján is, mint amilyen most következik.

Barna András: Én még nem jártam Brazíliában, ezért talán kissé méltatlan, hogy meglengettem a kardom Brazília felett. De te is megemlítetted a fenntartásaidat az országgal kapcsolatban.

Jurák Zsolt: A fenntartások, sokakhoz hasonlóan, az ország rossz híre miatt alakultak ki bennem. Talán éppen ezért, amikor huszonöt évvel ezelőtt először itt jártam, vegyes érzésekkel szálltam le a hajóról, és nem tagadom, bizony

benne volt a babszem az altájamban, mondom ezt annak ellenére, hogy velem semmilyen atrocitás nem történt soha. De az is igaz, hogy a fokozottan rossz közbiztonságot számos ismerősöm viszont a saját bőrén tapasztalta meg. Éppen ezért

egyedül – tőlem szokatlan módon – egyik braziliai nagyvárosban sem vetettem bele magamat a városi dzsungel forgatagába, hanem inkább befizettem egy-egy csoportos idegenvezetésre.

Mi volt az említett első úti cél?

Természetesen Rio de Janeiro, ahova hajóval érkeztem. Jó hajóval érkezni, mert így egy más aspektusból is láthattam az engem fogadó várost, ami az óceán felől is fantasztikus. Én is megerősítem mindazok véleményét, akik azt mondják, hogy Rio a világ legszebb fekvésű városa.

Az élményt tovább fokozta, hogy amikor felmegy az ember a Corcovadóra, és hegyről hegyre utazik a kabinokkal, akkor lenyűgöző látvány tárul a szeme elé. Híresen tériszonyos vagyok, de a magasból olyan paradicsomi a kilátás, hogy szinte egy csapásra meg is feledkeztem erről a problémámról. Fontos

megjegyezni, hogy az ilyen programok esetében mindig érdemes a jegyeket előre megváltani, például a Megváltó Krisztus-szoborhoz is, ellenkező esetben az ember nagy eséllyel lemarad a vonatyról, mert annyi a turista. A másik ennyire meghatározó riói élményem, évekkel később, egy másik úton, a karnevál volt.

Akkor ne is hagyjuk elvarratlanul ezt a szálát.

Nyugodtan kijelenthetem, hogy riói karnevál a világ leghíresebb fesztiválja, amiről csak szuperlatívuszokban tudok mesélni. Talán a második vagy harmadik brazil utam alkalmával fordultam meg először a Sambadronon. Mielőtt azonban belevettem volna magam a színes forgatagba,

legalább 13-15 órán át semmi mással nem foglalkoztam, csak azzal, hogy minden ehhez kapcsolódó írást, cikket, blogot, történetet elolvassak. Nemcsak a kíváncsiság hajtott, hanem az is, hogy ha elmegyek egy ilyen nagyszabású eseményre, akkor olyan jegyet tudjak venni, ami a legjobb ár-érték arányt adja. Ez azért nem mellékes, mert a jegyárakban óriási a szórás: 50 dollártól egészen 1500 dollárig terjed. Figyelni kell arra is, hogy a jegyet csak jegyirodán keresztül lehet megvenni, amit ugyan online kell kifizetni, de az átvétele személyesen történik – legalábbis esetemben így volt –, mégpedig úgy, hogy az iroda egyik képviselője kihozta a kikötőbe, ahol a hajónk horgonyzott. Ez persze egy újabb izgalmi faktort jelentett, ugyanis a megbeszélt időhöz képest legalább egy órát késett a kézbesítés, ami épp elég volt ahhoz, hogy elkezdjen konteókat gyártani az ember.

A Sambadrono tizenhárom szektorból áll, én árban és a hely kiválasztásában szinte a mértani közepet választottam, ahonnan nemcsak remekül

láttam, de pont előttem álltak meg a táncosok is, így nemcsak vonulás közben figyelhettem a szambaiskolák bemutatóit. Az esemény egyébként este kilenckor kezdődik, és reggel hétig tart. Utólag bevallhatom, kicsit szkeptikusan indultam neki: mit fogok én ennyi ideig itt csinálni? De olyan fantasztikus volt a show, és úgy elrepült az idő, hogy gyakorlatilag egészen a műsor végéig ott maradtam.

Gondolom, ilyenkor a hotelek árai is igazodnak a nagy turistaforgalomhoz. Te hol szálltál meg?

Bár utaztam repülővel is Rióba, de leggyakrabban a hajót választom, mert sokkal kényelmesebb. Ahogy korábban említettem, a karneválra is hajóval érkeztem, ami néhány napra megállt itt, így a szállás megoldódott. De a hotelekben sem éreztem elszállt árakat, még a Copacabana szállodáiban is lehet elfogadható szobaárakkal találkozni.

UTAZÁS

Az ország hatalmas, mely részein jártál
Rión kívül?

Ázsiában jól működik, ha az ember idegen-
vezetőt fogad, mert megfizethető. Ha valaki
Brazíliában ezt a modellt választja, az nagyon
húzó tétele lehet a szabadságnak, még akkor
is, ha esetleg többen utazunk. Így a legcélrave-
zetőbb, ha szervezett kis csoportos utakra fi-
zetünk be. Egy ilyen program során jutottam

el Petropolisba, ami Riótól nagyjából hetven
kilométerre található. Egy kis ékszerdoboz,
aminek a nyugodtsága össze sem hasonlítha-
tó a brazil nagyvárosok nyüzsgésével. Nem
túlzok, ha azt mondom: Petropolisban olyan
érzésem volt, mintha egy szigeten lennék.
Ebben a városban voltam először egy olyan
„all you can eat” típusú étteremben, ami nem
svédasztalos rendszerben működik, hanem
felszolgálnak. Az ember befizeti az össze-
get, majd kap egy zsetont, aminek az egyik
fele piros, a másik fele zöld. A pincérek ad-
dig hordják a kardra vagy nyársakra tűzött

legkülönbözőbb húsokat, halakat és mellé a köreket, amíg az ember a zöldről a piros felére nem fordítja a maga zsetonját. Amúgy is nagyon szeretem a brazil konyhát, de ez a hely minden korábbi kulináris élményemet felmúlta. Az ételek nemcsak finomak voltak, hanem maga rendszer is sokkal jobban tetszett, mint a svédasztalos megoldás.

Petropolis után?

Ha valaki elhatározza, hogy ebben az országban vakációzik, akkor annak szinte kötelező látnivaló a Iguazú-vízesés, Brazília és Argentína határán. Mind a két oldalról érdemes megnézni, én is így tettem. Érdekes, hogy bár Argentínába nyúlik át a legnagyobb része, és szinte rálátni az egészre, a brazil oldal látványában sokkal szebb. Ugyanis innen látható a vízesés legnagyobb zuhataga, amit Unionnak hívnak. A víz közel nyolcvan méter magasról zuhan alá, és a végén az Ördögtorok-szakadékból szelídül meg. Bevallom, annyira magával ragadó a látvány, hogy én itt akármennyi időt el tudnék tölteni.

Nem tartozik szorosan az úti beszámolóhoz, de elárulom, hogy egy kisebb fajta kalandra is rászántam magam. Ugyanis azt gondoltam, ha már ott vagyok közel a paraguayi határhoz, átmegyek szétnézni, és ehhez béreltem egy taxit. Azt csak jóval később tudtam meg, hogy az a híd és út, ami összeköti a két országot, és amin én is átmentem, hírhedt drogcsempésztúrvonal, ami sokszor ad témát különböző dokumentumcsatornáknak.

Szerencsére semmilyen probléma nem akadt, de ha ezt akkor tudom, lehet, hogy kétszer is meg gondolom ezt a kis kiruccanást, ami egyébként a felejthető élmények közé tartozott.

Van még az Iguazú-vízeséshez hasonló bakanclistás javaslatod?

Említettem, hogy legtöbbször hajóval voltam Brazíliában. Hajóval utazni nemcsak azért jó,

az idilli hangulat, ha az ember megérkezik a São Paulóba. Nekem például ez a város nem jött be. São Paulo egy óriási metropolisz, ahol az ember gyorsan visszazökken Brazília hétköznapi valóságába. Olyannyira, hogy itt már az idegenvezető is felhívta a figyelmet arra, hogy csak a kijelölt helyeken szálljunk ki az autóinkból. Nálam a keserű szájízhez az is hozzátett, hogy egy má-

mert például meg lehet kerülni vele a Horn-fokot, hanem azért is, mert nagyon sok olyan helyen is kiköt, amelyek talán kisebb hangsúlyt kapnak az útikönyvekben. Például Buzios, Ilhabela vagy Salvador da Bahia olyan gyönyörű és nyugodt települések, hogy az embernek meg sem fordul a fejében, hogy itt bármitől is tartania kellene – mindegyik kisvárosból sugárzik a hamisítatlan brazil vidéki érzés. Viszont gyorsan szétfoszlik

sik utam alkalmával kisebbfajta tortúrát kellett végigjárnom ahhoz, hogy kijussak a szállásomról a santosi kikötőbe. És itt kell megjegyeznem: Brazíliában gyorsan befuthatunk anomáliákba, ha nem beszél az ember portugálul. Néha az az érzés kerít hatalmába, hogy semmilyen más nyelvet nem értenek meg, olykor még egy nemzetközi repülőtérén sem lehet angolul beszélő alkalmazottat találni.

Ott tartottunk, hogy bakancslista.

Azt gondolom, hogy annak, aki ezen a vidéken jár – személy szerint nekem nagy vágyam volt –, feltétlenül meg kell néznie az Amazonas vidékét. Felejthetetlen élmény, de előrelátóan kell leszervezni. Én szűk öt napot töltöttem el a környéken, és nagyjából ugyanazt a menetrendet kö-

legnagyobb meglepetésemre azt mondták, hogy inkább fegyveres kísérről nézzük meg a várost, az biztosabb. Kiderült – tudtam meg a hotel recepcióján –, hogy még a turistabuszokat is kifosztják az erre szerveződött bandák. Éppen ezért, ha Brazíliába megyek, akkor ezt mindig két pénztárcával és két mobiltelefonnal teszem.

kilósra – megnő, és amellet, hogy nagyon finom, olyan erős pikkelye van, hogy abból a helyiek tört, kést készítenek.

Az amazonasi kirándulás másik fantasztikus élménye volt, amikor hajóval elvittek minket a Rio Negro és az Amazonas folyók találkozáshoz. Itt van egy elég hosszú szakasz, amikor

mindegyikének megvolt a maga kalandja a tűzhangyarajtól kezdve a dzsungeltúrán át egészen egy bennszülött falu meglátogatásáig. De még a reptérre vezető út is tartogatott meglepetést, ugyanis mikor beültem a taxiba, olyan eső zúdult ránk, hogy szó szerint egyáltalán nem lehetett közlekedni az utakon. Csak órákkal később, de szerencsére még a becsekkolás előtt öt perccel értem oda a reptérre. Akkor nem ezt gondoltam, de ma már szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy az akkori brazil utamnak ez a méltó megkoronázása volt.

Összeségében mit gondolsz, mennyit láttál már Brazíliából?

A brazil barátaim erre egészen biztosan azt mondanák, hogy semmit. Én viszont azt gondolom, hogy amit egy átlagos turistának ebből az országból látnia kell, abból mindent. Ha az ember rászánja magát, hogy elutazik Brazíliába, akkor jó előre készüljön fel, nemcsak azért, mert az ország messze van, hanem azért is, mert a leghúzóssabb tétel egy dél-amerikai útban a repülőjegy. Ezért azt tanácsolom, hogy aki repülővel akar utazni, legalább egy évvel korábban vegye meg a jegyét, mert ezen sokat spórolhat.

Valahol a beszélgetésünk elején még azt is megpendítetted, hogy régen úgy gondoltad, Brazíliába nem biztos, hogy többször visszatérsz, ráadásul a mostani élménybeszámolódban is számos ponton megmutattad az ország árnyékos oldalát. Mi vonz vissza még az ötödik utad után is?

Az, hogy Brazília minden ellentmondásossága ellenére is egy gyönyörű ország, fantasztikus helyek vannak itt, amit újból és újból látni szeretnék. Például még a favelákban nem jártam, mert ez valahogy mindig kimaradt.

És mikor pótolod ezt az kimaradt élményt, tudod már?

Jövő januárban egy nagyobb utazás keretében ismét elmegyek, ezúttal többedmagammal, de Brazíliában most csak Rio de Janeiróra fókuszálunk majd, mert onnan továbbutazva egy nem kevésbé izgalmas és nagy túra vár ránk.

